

Jövőre orgonán is gyakorolhatnak

Új termek és tanszakok

Az új Duna-híd mellett lévő, Rákóczi utca 57. szám alatti intézményt 1946-ban alapították – tájékoztatott Czeglényi László igazgató, orgonaművész. Az akkori konzervatórium jogelődje az Ének-Zene Egyület múlt századi, Richter Antal által létrehozott zeneiskolája volt, és az 50-es évekig háromszintű oktatást végzett, amikor is az alsófokú tanítást leválasztották, 1966-ban pedig áthelyezték a felsőfokú képzést a Zeneakadémia főiskolai tagozataira, így jött létre a mai állapot.

Az orgona tanszakot 1960-ban szüntették meg, nyilván azzal a megokolással, hogy a szocialista állam pénzén ne képezzenek „kántorokat”. A nyilvánvaló értelmetlenség feloldására jövőre

kerülhet sor, amikor újraindul a tanszak. A gyakorló hangszerhez szükséges összeg rendelkezésre áll: egyszerűbb, 12-13 regiszteres orgona megvásárlását tervezik, amellyel az alapvető játéktechnikát már tanítani lehet.

Nem ez az egyetlen újdonság a közép-fokú zenetanodában. Most fejezték be az épület belső felújítását és hangszigetelését, így több helyen, egymást kevésbé zavarva gyakorolhatnak a növendékek. A fafúvósok négy új termet kaptak a melléképületben, ugyanott, a rézfúvós-ütős szakok helyén alakítottak ki még egy termet, a főépületben leválasztással szintén egyet. A bővítéssel függ össze a már működő új tan-

szak, az idén indult gitároktatás.

Megváltozik a felvételi meghallgatások és vizsgák rendje is. A pontosabb, árnyaltabb megítélés érdekében négy alkalommal találkoznak a jelentkezőkkel: először ezen a héten, aztán decemberben, februárban és végül márciusban, a tényleges felvételin. Ez utóbbi kivételével valamennyi foglalkozás nyilvános, a novemberi és februári konzultatív zenéóra éppúgy, mint a decemberi előfelvételi. Ha a szülő érdeklődik, részt vehet gyermeke vizsgáin, a felkészítő tanárok számára pedig ezek a találkozások jó alkalmat teremtenek szakmai megbeszélésekre.

Az iskola külföldi kapcsolatai továbbra is széles körűek, székellyudvarhelyi, szabadkai, grazi és wangeri intézményekkel működnek együtt. Három hete a fiatal győri zenészek nagy sikerű koncertet adtak a wangeri művelődési központban, továbbá öregbítve városunk zene-kultúrájának hat év alatt kialakult hírnevét.

A további szükséges felújításokról szólva az igazgató elmondta: eredetileg külső-belső rendbehozatalra készültek a tervek, csak hogy a rendelkezésre álló anyagi keret az idén kimerült. A városképi szempontból is fontos munkálatokat a közeljövőben, valószínűleg a következő év folyamán végezhetik el.

B. Z.

MAGYAR ECSETTEL

Simon János festészete

Egyszerű, problémamentes festészetnek látszik a sárvári születésű Simon János művészete, amelyből a győri Képcsarnokban ad most ízelítőt. A képek esztételenséget sugalló könnyedsége, simasága azonban megelőző belső küzdelmekre, számos lehetőség kipróbálására enged következtetni. A tájmotívumok, mert azokról van szó feltétlenül a filozofikus általánosítást, valamint az ennek megfelelő modern, egyénített eljárások alkalmazását.

Képzőművészeti alkotások hangulatának, esetlegesen gondolati tartalmának elemzése valóban értelmetlennek látszó dolog. Mégis elkerül-

hetetlen, mert a képi valóság, megjelenítés a reális világ gondolati-érzelmi feldolgozásának eredménye és nem utolsósorban mesterségbeli tény a fények, a formák, a színek, az árnyékok kifejezési értékskálájának létezésére. Simon János kedveli a tiszta, nagy felületeket, a részletezést többnyire mellőző folthatásokat, a levegő fátlyos színeit, a vizek gyöngyház fényeit. A kiállított festmények – például a Kanyargós út, Ártér, Faluszél – nyugalmat igyekeznek árasztani, kerülve az elandulást csábító útjait, vállalva a racionalitás ridegségét. Tudatos festészet Simon Jánosé, amely tisztában lehet

nemcsak a környező világgal, hanem a hozzá vezető, csak a művész számára megnyíló utakkal és feltehetőleg azzal is, hogy az elért eredménytől hova, merre vezetnek újabb ösvények. Merthogy tovább kell lépni minduntalan, ez a művészet és az emberi létezés kellehetetlen törvénye, amelynek megfelelő eszközök birtokában nyugodtan elibe lehet menni. Simon János elsősorban nem konkrét tájélménnyel ajándékoz meg, hanem a táj élményével, ami érzelmi gyűjtőpontjában a látottak alapján összegződőtt.

P. M.

Megyénk múltjából

Téli gondok...Kövessünk el mindent annak érdekében, hogy a mindennapi élet árucikkei, ha csak krajcárokkal is, de olcsóbbak legyenek. A közeljövőben ugyanis olyan általános drágulás fenyegetőzik, hogy annak már az előszele is borzadályt kelt a szerény anyagi körülmények közt élő győri lakosság legszélesebb köreiből. Nem is szólva szegényeinkről, akiknek sora városunkban sokkal tömöttebb és hosszabb, mintsem azt az ember hinné. De utánuk következnek a kis fizetéses hivatalnokok, akik kétségbeesve tapasztalják, hogy az életszükségletek árai az egész vonalon mintegy 30 százalékkal emelkednek. Megértjük persze, hogy vannak bizonyos áru-fajták, amelyeknek emelkedésén nem lehet segíteni, ezek esetében az okok nem lokálisak. De vannak területek, ahova még jóakarattal be lehetne férközni.

Ilyenek a helyi piacaink, amelyeknek drágasága ellen szintén sok a panasz mostanában. Pedig tulajdonképpen a városhatóság felügyelete és ellenőrzése alatt állnak, amiből logikusan következik, hogy a területükön kialakuló kereslet-kínálati viszonyok szabályozására a tanács intéző szerveinek nagyobb gondot kellene fordítani. Különféle kedvezmények nyújtásával sikerrel lehetne előmozdítani a vidéki árufelhozatal növelését, s akkor máris elfogadhatóbb vásárlási lehetőségek alakulhatnának ki. De a város költségvetése sem fog abba tönkremenni, ha a magisztrátus átmenetileg felfüggeszti egyes termékek útármját és helypénz-adóját. Pozsony és Komárom példája mutatja, hogy olcsóbb szénfajták beszerzésével, hús- és zsírtartalmúak biztosításával milyen mértékben lehet könnyíteni a lakosság gondjain.

Városunk vezetősége is úgy tekintse magát, hogy a falai közé szorult sok ezer családnak a feje és elsősorban az ő kötelessége, hogy az itt élő emberek helyzetét, mindennapi életét tühretőbbé tegye! (Győri Hírlap, 1900. november 4-én.)

Séta Győrött. „Bár folyóin-

kon még nyoma sincs a jég-buroknak, s azzal is tisztában vagyunk, hogy a tél legkeményebb hónapjai még csak ezután következnek, annak mégse lehet akadály, hogy a sétáink közben támadt gondolatainkat papírra vessük. Itt van mindjárt a régóta áhitott ifjúsági játszótér terve, amely annyira fontos lenne fiataljaink fejlődése szempontjából. Már évekkorábban megindult egy erre irányuló mozgalom, de eddig csak légvárakat tudtunk ezzel kapcsolatban építeni. A célt szolgáló legalkalmasabb terület mindenképpen a Szedreskert volt. Hiszen levegője jó és tágas, ellentétben a Petőfi térral, amely a heti vásárok köcsörforgalma miatt poros és veszélyeztetné a játszadózó fiatalok testi épségét. A Honvédelmet kár lenne erre a célra felhasználni, szép fái, bokrai ifjakkak, aggoknak üdülést nyújtanak.

Az utóbbi esetében inkább a liget felügyeletére kellene több gondot fordítani, mivel letiport füves részét, már a nyár elejére csupaszra vált, letördelt faágak, szétszakított drótszövényei nem hatnak vonzóan a járőkelőkre. E sétatér közepére különben is egy obeliszket kell a városhatóságnak felállíttatnia, amely a késő utókornak is hirdesse, hogy Győr város közönsége hazánk szabadsága kivívásának fordulóját méltó fénnel ünnepelte meg. 1898 március idusán ugyanis a főispán a Lloyd nagytermében határozatlanlagmondotta ki egy ilyen emlékmű létesítését. Az elgondolás azonban azóta csak álom maradt! – De az új városháza előtti park is hiába várja a maga szobrát. Oda a magisztrátus egy nagyobb méretű Pálffy-Schwarzenberg emlékmű felállítását tervezte. A mintája el is készült, de a bronzba öntés most is késik a megfelelő pénz hiányában. Persze nem lehet mindennel a város kasszáját megterhelni, a polgárság is megnyithatná erszényeit, hogy ez a magaszosterv valóra váljék! (Győri Hírlap, 1900. november 9-én.)

Tallózta:
dr. Lengyel Alfréd

T. M.

Transzcendentális meditáció.

Bámulatosan könnyedek lehetünk.

A tudomány – a kutatók igencsak kifinomult módszerekkel vizsgálják az agy és az immunrendszer kölcsönhatását – most megint sürűbben kergeti az elménke, amit hosszú ideje mindig: az immunrendszerünket gyöngíti a stressz, csökkenti szervezetünkben az antitestek mennyiségét, valamint a T-sejtek aktivitását. Egy szakember bizonyára csodálatos mondatokat számolna be arról, milyen eredményre jutott a T-sejtek, az emberi immunrendszer fehér vérszámjainak megfigyelését követően, de úgy hiszem, a test és a lélek kölcsönhatásának gondolatához kapcsolódva ezúttal mindannyiunkat jobban érdekelhet a T. M., amelyről minden alkalommal kiderül: fokozza a jó közérzetet.

Mi fán terem?

Olvasom, a világon eddig hárommillió ember sajátította el ezt a stresszt oldó, természetes lazító gyakorlatot, amely az ember életét elviselhetővé teszi, sikeresebbé, nyugodtabbá. Meggyőzően példázhatnám, de eddig valahogy kimaradtam belőle. Ide hát nekünk a transzcendentális meditációt! Eddig ugyan nem nagyon tudtunk róla, mintameditációkat nem mustráltunk, nem váltottunk velük szót, szakirodalmat nem forgattunk. A boldogságkeresés természetes ösvényének mondják azok, akiknél nem a becsülés alján vesztegel, hever a T. M., akik sokszor tapasztalták a testre és a lélekre gyakorolt előnyös hatásait.

Lehetünk-e ennyi hasznosság hallatán letörtek?

Szoktatni kell az elbeszélésekhez a fület, hiszen a meditációval az idegrendszer alapjaiban regenerálódik, az ember másképpen lát mindent, következőképp mielőbb át kell pártolnunk a tiszta tudatot átéltek egyre növekvő táborába. De csak akkor, ha igazán meg akarunk szabadulni a nyomástól, a feszültségek alól, ha szívből vágyódunk valami mesebeli ósállapot, széplőtlen lét után, ami nagyjából érthető, hiszen a csoda számunkra a stresszmentesség lenne.

Persze, ebbe többen belehalnának.

Higgyük el, a T. M. stresszt oldó technikájából szép új világ születethet. Kellő becsülete lehet minden meditációnak, s biztosan van a megyében olyan, aki az első tréninget követően valóban optimistán szemléli a világot, aki a módszert dicséri, egy sorban emlegeti a hihetetlen dolgokkal.

(Joó)

Sárga rózsa

Az asszony törekény volt, kicsi. Életkora meghatározhatatlan. Való igaz, nézhettem volna ötvenötnek is, hetvennek is. Soha nem láttam még a piacon, ahová néha el-eljárók, inkább csak nézelődni, nem a hosszú társalgásokért. Fényesek, hatalmasak voltak a sárga krizantémok az asztalon. Mőgöttük az asszony, de valahogy olyan furcsa, mintha tele volna bizonytalansággal, félelemmel. Biztosan reméletet keltene benne, ha megkérdezném: maga boldog?

Ostoba kérdés.

– Kérem, kérem, vegyen egy rózsát! – szölt utánam szomorú hangon.

Visszamentem.

Ki lehet ez a görbe orrú, ferde szájú asszony, aki kínálgatja az árut? Piacokon ritka a szomorú és csöndes árus, mindenkinek az üzleten jár az esze, ahány ember, annyiféle hangon gyözködik, csokrai a legszebbek, ismétlik majd nem ugyanazt: tessék, tessék a virág! Ő meg kétségbeesetten nézett.

– Mi a baj? – kérdeztem.

– Egyedül maradtam a világban, meghalt az uram – válaszolta nyugodtan, halkán. – A gyerekeim se kíváncsiak rám. Hetek óta sérült a lelkem.

Kissé elfordult, lehajtotta a fejét.

Láttam, a könnyeken régen túl van, csak a keserűség maradt benne. Nem csodálkoztam a szomorúságán, egyedül van, engedelmes, mint egy mennybéli angyal, bánatát magába fojtja, nehezül rá a magány, és karácsonykor sem lesz másképp. Nem tud sehová se menni. Az arckifejezése zavarba ejtett, mintha minden hallottja köréje gyűlt volna, aztán ahogy megjelentek, úgy el is tűntek anélkül, hogy ijedelmet okoztak volna a földön.

– Mindjárt tél lesz. Hőharmat festi fehérre a füveket. Vegyen tőlem egy rózsát!

Miért mondta?

Azóta többször gondoltam rá: mit csinál? Milyen üres reménytelenséggel telnek a napjai? Mi lett a sorsa? És él-e még? Merthogy a sárga rózsa szirmai másnap hajnalra lehullottak. En csak azt kérem, fogadja valaki a szeretetébe az asszonyt! Könnyű felismerni! Hatalmas virágokat árul, mereszti apró szemét, motyogja, le nem kopik a nyelvéről: „Kérem, kérem...” Az ismerősök szerint a piacon mostanában ilyen nő nem árult virágot. Tudnának róla. En pedig itt hallom a mondatot: „Kérem, kérem, vegyen egy rózsát!” Mintha kerek csattogása dobolna a fülemben. Dehát a piacon sok minden megtörténik. Akárcsak gondterhes időkben, amikor sohase egyetlen bajjal, bánattal él az ember.

J. J.